

De inmiddels gepensioneerd postbode Theo Schouten (87) verzamelde 40 jaar lang 'ouwe meuk' tijdens zijn dagelijkse rondjes langs de brievenbussen in de regio.
FOTOS
MICHEL VAN BERGEN

KRINGEN

MARCEL PEERBOOM VOLLER

Kamerleden

Hoog inzetten, moeten Mirjam Bikker (CU) en Laurens Dassen (Volt) hebben gedacht toen zij de initiatiefnota schreven waarin zij pleiten voor meer Kamerleden. In één klap honderd man erbij, dat is in de goden verzoeken. Zoals het spreekwoord luidt: 250 Kamerleden, 250 ongelukken. Ja maar, de werkdruk. De Kamer is een burn-outfabriek, wordt gezegd. Ach, heel Nederland is een burn-outfabriek, maar niet iedereen heeft de luxe om het bijtje erbij neer te gooien en met een prima wachtgedrengeling te kijken of het gras in een functie elders groener is. Verhalen over werkdruk bij Kamerleden haalden de afgelopen maanden zo vaak de krant dat ik er vermoeidheidsverschijnselen van kreeg. Er zijn beroepsgroepen waar de werkdruk minstens zo hoog is, maar die lijden in stilte en ploegen voort.

Ja maar, er zijn vergaderdagen die tot diep in de avond en zelfs nacht duren, wordt gezegd. En elk jaar worden er meer Kamervragen gesteld en meer moties ingediend. Tja. Als er honderd Kamerleden bijkomen, wordt dat alleen maar nog meer. Met Kamervragen kan een politicus zich profileren en in het huidige politieke klimaat is profileren core business geworden. De één doet het door vragen te stellen; de ander door de vragensteller te interrumperen, een filmpje te maken en dat op sociale media te knallen.

Ja maar, er moet meer geëtableerd worden over politieke visies, plebieten Bikker en Dassen. Klopt. Dat zou de core business in ons huis van de democratie moeten zijn, maar...

Kwantiteit is geen garantie voor kwaliteit

Dat is het al jaren niet meer. De Kamer lijdt aan visionaire bloedarmoede, omdat men zich te vaak laat leiden door waan van de dag. Agendapunten worden gediteerd door krantenartikelen en ophef op sociale media.

Een voorbeeld uit het recente verleden, toen Peppi van Houwelingen namens Pvd 105 (1) schriftelijke vragen stelde over de banden van het kabinet met het WEF, omdat hij keihard bewijs had gevonden in zijn online labeltjesfuitken. Omdat dit onderwerp het lekker doet bij de achterban, had hij alleen al vraag één van de 105 opgedeeld in zestien deelvragen.

Of Tjeerd de Groot van D66, die dan weer niet is opgestapt, maar dit terzijde: hij speelde het klaar om midden in de pandemie de minister van Volksgezondheid lastig te vallen met vragen naar aanleiding van een artikelje in de krant over hoe zakjes kruidenmix in de supermarkt te weinig kruiden bevatten. Met deze grove misstand zette hij de ambtenaren op Volksgezondheid, die echt wel iets anders aan hun hoofd hadden, aan het werk.

Meer Kamerleden, meer onzinnige Kamervragen. Meer moties. Meer doernormaal-doe-zelf-normaal-gebekecht. Meer *backchannels* die je nooit zitt tot het moment dat ze met een treanzetrekende brief aankondigen de politiek te verlaten vanwege... de werkdruk.

Ja maar, het zal helpen het vertrouwen in de politiek te herstellen omdat de Kamer dan beter de controlerende taak kan uitvoeren, aldus Bikker en Dassen. Dat is ongefundeerd wensdenken van de Haagse buidel.

Kwantiteit is nooit een garantie voor kwaliteit.

'Ouwe meuk' nu museum

HISTORIE ONTONGENNEN UTRECHTS MOERASGEBIED

door Roy Klopper
Museumstuk

Nederland telt ruim 630 musea. Het Rijksmuseum kent iedereen, maar wat is er te beleven bij andere, vaak kleine en onbekende verzamelingen? In deze zomerse verkenning vandaag het Streekmuseum Vredegoed in Tienhoven.

Een serie als deze geldt natuurlijk ook als eerbetoon aan al die duizenden vrijwilligers die de kleine musea draaiende houden. Die klusjesmannen, gidsen, koffiegeschenkers en bestuursleden houden onbezoldigd het erfgoed van ons land in stand. Zo ook in het pittoreske Streekmuseum Vredegoed, waar de bezoeker een inkijkje krijgt in de historie van het vanaf de zevende eeuw ontgonnen Utrechtse moerasgebied waarin nu dorpen als Maarssen, Maarssenveen en Tienhoven liggen. Hoewel de museu-venturen in de winter sloffen blijven en in de zomer slechts drie dagen per week openwaaien, zijn er vijftig medewerkers actief. Twee van hen mogen zich absoluut tot de kleurrijksten van Nederland rekenen.

'Postjutter'

Bert van der Tol (68), bewoner van de nog als kleinschalig schapenhouderij fungerende boerderij Vredegoed, lijkt met zijn imponente bakkebaarden rechtstreeks uit een oude country of westernfilm te zijn gestapt. De goedmoedige Tienhovenaar, wiens boerderij het startpunt is van de wandelroute Zompenspand, stelde zo'n twaalf jaar geleden zijn stallen beschikbaar voor de collectie van regionale smuisterijen. Die verzameling was tot dan toe in beheer bij de gepensioneerde

postbode Theo Schouten (87), die veertig jaar lang 'ouwe meuk' verzamelde tijdens zijn dagelijkse rondjes langs de brievenbussen in de regio. 'De bewoners zeiden vroeger gekschend dat je te met aan de deur moesten begelemen om te voorkomen dat ik hun bezittingen zou inpikken', zo herinnert de nu als museumgids werkende Theo zich.

Lang bewaarde de 'postjutter' de historische attributen bij zijn woning in Maarssenveen, totdat echtgenote Janny naar Maarssen wilde verhuizen en er zodoende een nieuwe expositieruimte nodig was. Lokaal werd een stichting opgericht, waarna met hulp van

veel regiogenoten het museum Vredegoed werd ingericht. Daarin onder meer een kruidenierswinkel met blinkende opschriften dragen als 'Coffeenvrijre koffiebbonen. Lekker en onschadelijk'. En er is een compleet postkantoorje, ingericht met een nostalgische postzegelautomaat, overschrijfkarten, stempels en het PTT-uniform van Schouten.

Behalve de kledingstukken en gereedschappen die nu de collectie vormen, verzamelde de postbode in de loop der jaren een schat aan informatie over de bewoners. 'Vroeger zat je als PTT-beambte bij iedereen aan de keukentafel. Er

Streekmuseum Vredegoed heeft een bijzondere collectie plattelands- en boerenvoorwerpen van rond 1900 uit Tienhoven, Oud Maarssenveen en omgeving.

werden postzegels verkocht of aangetekende stukken en dagvaardingen afgeleverd. Dan kwamen de verhalen wel los. En je las natuurlijk wel eens per ongeluk de tekst op een briefkaart', zo meldt hij met een knipoog. Bezoekers die een beetje doorvragen, horen dan ook menig oude dorpsroddel. Zoals over de boeren die jonge meisjes zwanger maakten en daarvan hun knechten de schuld gaven. 'En als zij ontdekten, werden ze ontslagen', zo weet de ex-postbesteller.

Ambachtslieden

Elders in het museum zijn via videobeelden prachtige verhalen te beluisteren van vijftien lokale ambachtslieden. Zoals Cynthia de Pijper, uitbaatster van de lokale kroeg 't Olde Regthuys, een etablissement dat sinds 1803 generatie op generatie op dochters overging. De huidige eigenaresse nam de zaak in 1994 als 22-jari-ge over van haar oort daarvoor overleden grootvaders Geurt en Jaan. Heel vroeger werd in het lokaal aan de Laan van Nifartlaka lokaal recht gesproken, maar recent fungeerde de kroeg vooral als ontmoetingsplek voor dorpsbewoners. En het was lang de vaste interviewlocatie van de vernaerde voetbaltrainer Leo Beenhakker die er in de buurt woonde.

Met de toekomst van het historische café lijkt het wel goed te zitten: Cynthia heeft drie dochters, zo weet museumvrijwilliger Jan der Tol. 'En ze hebben allemaal hun mondje klaar.' Postbode Theo, ongetwijfeld de bron van al deze wijsheid, kijkt wilselijk even de andere kant uit. De mensen hoeven niet alles te weten.

'Vroeger als PTT-beambte bij iedereen aan keukentafel'